

[Indenrigsministeren.]

økonomiske Interesser og ens Partis Politik, ønsker Det konservative Folkeparti aldeles ikke Kontraktfriheden bevaret, men begrænset.

Min Anskuelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Kontraktfriheden er, at saa længe Samfundet bygger paa Kontraktfrihedens Princip, saaledes som det danske Samfund endnu gør, maa man selvfølgelig opretholde denne Kontraktfrihed paa de forskellige Omraader, saa længe den er Udtryk for en Realitet, og med Realitet mener jeg, at Kontraktfriheden virkelig sikrer Friheden for begge Parter; men naar det paa et Omraade kommer dertil, at den juridiske Frihed kun er et Skin, men den ene Part har Overvægten i Forholdet, ja, saa er der ingen anden Vej, end at Samfundet gennem sine Love maa søge at beskytte den, som er den svage i Kontraktforholdet. Hvis man er absolut Tilhænger af Kontraktfriheden med den fulde Frihed for begge Parter, er det egentlig et Spørgsmaal, om ikke den ærede konservative Ordfører burde staa op her i Dag og sige: Ja, saa maa i Kraft deraf den gamle privilegerede Stilling, som Huslejen indtager i dansk Lovgivning, ophøre. I Henhold til Konkursloven har Husejerne her i Landet jo privilegeret Krav paa Huslejen, saa at i Henhold til Konkursloven Kravet om Huslejens Betaling rangerer lige med Kravene paa offentlige Afgifter. Tror man virkelig, at Grundejerne her i Byen kan raabe paa Kontraktfrihed paa alle Omraader, men bevare deres privilegerede Stilling med Hensyn til Huslejen? Jeg tror det ikke.

Jeg kan ikke nægte, at efter at have hørt den ærede konservative Ordførers Tale blev jeg egentlig forundret, da det ærede Medlem til sidst sagde, at man er villig til at gennemføre visse Foranstaltninger. Ja, men hvorfor i al Verden er Det konservative Parti da det? Hver eneste Bemærkning, den ærede Ordfører fremførte, var Argumenter for, at ingen Foranstaltninger var nødvendige, men pludselig til Slut erklærede den ærede Ordfører alligevel, at man er villig til at gennemføre visse Foranstaltninger. Hvorfor er man det? Skulde det være saadan, at man alligevel inden for store Kredse af Det konservative Partis Vælgere, og ogsaa dets Rigsdags-

mænd, maa erkende, at naar der i en stor Række af europæiske Lande er gennemført Lovregler for Forholdet mellem Ejer og Lejer, maa det være Udtryk for, at det ogsaa er paatrævet i et Land med tilsvarende Forhold som Danmark? Hvordan er det muligt i den danske Rigsdag at tale om, at man gennem Forslaget om Beskyttelse af Erhvervsvirksomheder i lejet Ejendom gaar til en Socialisering paa dette Omraade, hvordan er det muligt, samtidig med at den ærede Ordfører saa godt som jeg ved, at det Land, der her i Europa maaske er længst borte fra Socialisering, har en Lovgivning af tilsvarende Karakter? Hvordan kan man i Kontraktfrihedens Navn paastaa, at det, der her gennemføres, er imod selve denne Idé i en saadan Grad, at man ikke kan være med dertil, det er en socialistisk Tendens, det er imod Ejendomsrettens Begreb, samtidig med at de to store Lande Frankrig og England, som aldeles ikke kan siges i mindre Grad at være Værnere af Ejendomsretten, har gennemført en saadan Lovgivning?

Naa, men i og for sig er Diskussion overflødig, naar det ærede Medlem dog ikke vil være med til noget, der har Betydning. Jeg vil imidlertid gerne slutte med at sige, at jeg kan tilsiige Forhandlingsvilje med Hensyn til alle Enkeltheder i disse Forslag; men hvis der nu i det kommende Udvalg ikke skulde kunne opnaas Enighed, saa vil jeg dog gerne spørge de ærede Ordførere for Venstre og de Konservative: Er det saa rigtigt af de to Partier at standse disse to Lovforslag her i Tinget? Jeg synes det ikke. Det høje Landstings Flertal har jo dog nogle Gange i denne Rigsdagssamling ladet Forslag passere, skønt det ikke har været enigt i de paagældende Lovforslag. Var her ikke et Tilfælde, hvor de ærede Partier burde lade Forslag passere? Jeg synes det ud fra den Kendsgerning, at ikke blot kommer disse Forslag med et mægtigt Flertal i Folketinget, der repræsenterer $\frac{2}{3}$ af den danske Befolkning, men det er jo kendt af os alle, at langt ind i Det konservative Partis Vælgerhær er der Ønske om, at denne Lovgivning gennemføres. Ja, men er der da Mening i, at man her i Tinget vil standse en Lovgivning, som der er Bevis for, at ikke alene de $\frac{2}{3}$ af Befolkningen er Tilhængere af, men desuden sikkert en betydelig Del